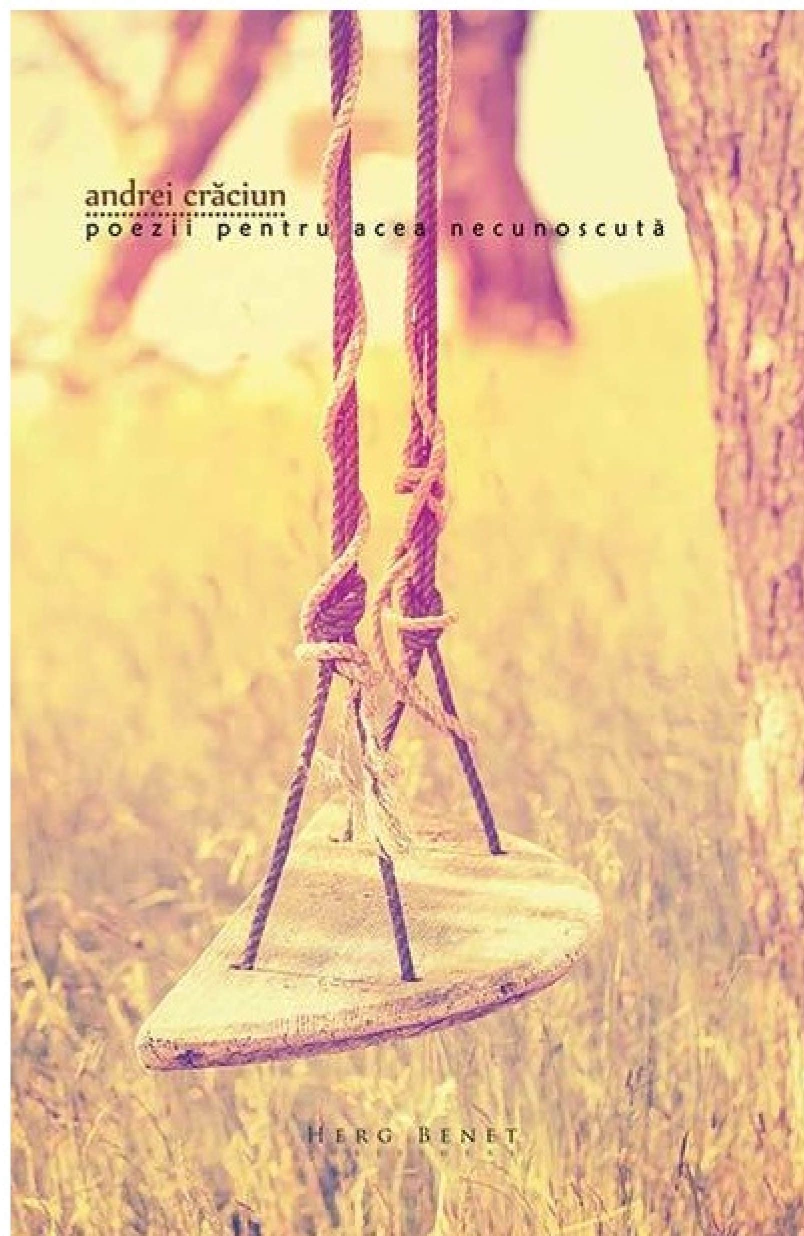

ANDREI CRĂCIUN

Poezii pentru acea necunoscută

Editura HERG BENET

2015

prima parte

prima poezie pentru acea necunoscută

nu te speria ți-am spus
nu e prima oară când mor
mi-am pus apoi cămașa
pardesiul
pălăria
am strâns cordonul pardesiului
de la est către vest
și am plecat
am făcut toate acestea încet
ca în filmelemute
ca un actor
doar că era adevărat
încet
ca și când eram un soldat de plumb
ca și cum mâna ta era mâna unui
Dumnezeu ceva mai tânăr
nu m-ai oprit
prima oară am murit
împușcat
deși nu era niciun război
mi-am scos glonțul
din inimă și am continuat
să zâmbesc
apoi am fost înjunghiat
la o răscruce de tăceri
altădată a fost chiar mai rău
nu e nevoie să amintesc
nu te speria ți-am spus
știu cum să mor
fără să te doară
când ploua
ieșeam în ploaie
și salvam împreună melci
am salvat mulți melci
și ei au trăit fericiți
până la adânci bătrâneți
și nu ne-au mulțumit niciodată.

a doua poezie pentru acea necunoscută

îmi spui să nu mai scriu poezii
dar eu nu mai trăiesc
nu mai cunosc orașul
și tinerii nu mă mai văd
tu nu știi
dar uneori noaptea
eu te pândesc din stradă
încă mai văd până la tine
la ultimul
uneori mi se arată o umbră
știu că ești bine
după cum întunericul și timpul
se racordează
exact ca acel instrument muzical
la respirația ta
de după crizele de astm
continui să îmi public articolele
deși nu mă mai citește nimeni
am expirat și nu e loc
unde să fug
căci oamenii nu mai sunt semenii mei
îmi spui să nu mai scriu poezii
dar eu nu mai pot să scriu
nici măcar cu degetul *te iubesc*
pe geamul tramvaiului
iarna
e rușinos
eu merg cu tramvaiul
și sunt prea bătrân
și nimeni nu te iartă când ești
așa de bătrân și totuși sărac
îmi vin gânduri și îmi trec gânduri
închid ochii și abia atunci te văd clar
și îți spun *lasă*
în fața morții
nimicurile astea nu mai contează.

a treia poezie pentru acea necunoscută

poate că ar fi mai ușor
dacă ai putea să ai sentimente
și mai târziu
când facem dragoste
și eu îți spun
ceva absurd
de exemplu cum se spune
la „castraveți“ în limba idiș
nici măcar atunci
nu surâzi
îți propun să emigrăm
în Chile
eu voi învăța graffiti
și voi face
din chipul tău sud-american
o imagine-simbol
pe toate marile bulevarde
din orașul Santiago
oceanul va fi aproape
am putea chiar să trăim
în Valparaiso
și abia atunci
tu vei face iar vrăji
eu îți voi scrie
concis
curat
logic
fără nicio exagerare
cum se și cuvine
să le scrii îngerilor
îmi întinzi farfuria
și îți întinzi mâna
să fie sărutată
de ce nu te adaptezi la mediu?
te credeam mai inteligent
îmi arunci
înainte să dispari
în bucătărie
cu pisica Olga
spânzurată
pe umărul stâng
și e rândul meu să tac
și oasele îmi tremură
în fața acestei permanente
opțiuni
între o iubire clasică
și o ură
tandră
mă cenzurez
căci vine desertul
o să vezi că mă adaptez
fac revoluție
în Americi și
o să convertesc încet-încet
omenirea
la tine
o să vezi!
chiar înainte să stingi lumina
Violeta Parra mulțumește

iar
vieții.

a patra poezie pentru acea necunoscută

alteori mă uit la tine
și Îl văd pe însuși
Dumnezeu
nu mă sperii
nu mă revolt
nu mă ascund
ești atât de frumoasă
încât doar eu pot să
înțeleg
ești atât de imperfectă
de parcă te-a pictat Chagall
a venit apoi
dimineața
era prea devreme
toți oamenii fără adăpost
dormeau
la nivelul ochilor lor
curgeau prin oraș
crupe de dame
am întors globul
și a început să ningă
în luna lui august
trezește-te iubito
ți-am adus un
anotimp
fraged
fă să fie vară la loc!
ai protestat
și desigur că

așa am făcut
oamenii îmi spun
tot mai des
că nici nu exiști
că eu te-am creat
cuvânt din cuvintele mele
îi îndur
nu-i sfidez
& le tac
mă întorc la tine
ce e nou prin lume?
întrebi
nimic îți răspund
și te iubesc nebunește
deși astăzi
8 octombrie 1931
la 92 de ani
a murit
cel mai bătrân
student
un englez din Portsmouth
fost marinar
om
care s-a înfruntat
plictiseala finală
cu Facultatea de Medicină
o insectă îți tulbură
umărul stâng
și tu o cruți
eu cern toate frazele lumii
până rămâne o poezie
pe care ți-o dau
la schimb
pe această lăcustă.

a cincea poezie pentru acea necunoscută

pisica ta îmi atacă degetele piciorului stâng
începând de la cel mic
peste oraș s-au întins ceața
și frigul
și din cer cad fulgi de zăpadă
și fulgii de zăpadă lovesc oamenii din carne & oase
fulgii de zăpadă sunt gloanțe
din cer ning gloanțe
ca-ntr-o revoluție
la șaptezeci de kilometri înspre sud
mama mea moare
eu stau în camera aceasta
prizonierul unei iubiri
care nu-ți folosește la nimic
și pisica ta îmi atacă degetele piciorului stâng
începând de la cel mic
nu mă apăr
o las să le atace
și nu pot să invoc niciun argument
în apărarea mea
mă ridic
deschid fereastra
și muzica lui Cohen
altădată doar a noastră
coboară acum în stradă
o văd îndepărtându-se
încet
întocmai ca un bătrân în baston
muzica lui Cohen
traversează într-un costum croit englezește
Șoseaua Baicului
spre nicăieri
moare mama
îți spun
și cu ea o să mor și eu
îți spun
îți iei iar pisica pe umăr
și te retragi în bucătărie
fără niciun cuvânt
și atunci eu mă gândesc
la bucuria cu care fiecare mamă
își omoară fiecare copil
încă de la naștere
&
mă simt ca un monarh
trădat de soldații armatei regale
în timpul celui mai mare război
din istorie
vreau să urlu
și să plâng
și să ucid
și tac.

a șasea poezie pentru acea necunoscută

am intrat într-a șasea
ca într-un alt destin
aveam poftă de moarte
în ziua aceea
de ce aveam poftă de moarte
dacă veneam spre tine?
nu știu nu știu nu știu
și toți anii aceștia
în care m-am rugat
pentru cancerul meu
iar acum când în sfârșit
mi s-a dat
trec prin cele cinci faze
consemnate medical
ca orice om normal
era îngrozitor
te iubeam
și continuam să accelerez
și la mine-n cap se asculta jazz
și desigur ieșeau viței de aur
vii
din trompetele negrilor
Bucureștiul era pe atunci
plin de negri
și de scriitori care se ridicau
din mașinile de scris
ca niște duhuri
și din goana autoturismului
eu vedeam bulevardele
iluminându-se
se înnopta
te-am sunat
de la șosea
și ți-am zis ce și cum
mi-ai spus firește
că sunt nebun
n-am negat
da
sunt nebun
doar
că eu sunt convins
că Iisus Hristos
a iubit o femeie
creștinismul e făcut
pentru o femeie
îți spun!
dar tu nu vrei filosofie!
tu nu vrei religie!
tu vrei povești!
eu ocolesc iar orașul
ca să-ți spun povești
îți plac îndeosebi rușii
ți-l spun pe Akaki
te îndrăgostești de
Akaki
ți-l spun pe Filiurin
mi te-nnebunești
după el
drumul e lung

și-n încheiere aș vrea
să-ți cer voie iubito
să mă patetizez
fracturându-mi hidraulic
tot cordul
urc Golgota
celor șaizeci și patru de trepte
și-ți cad în genunchi:
fără tine
îți mărturisesc
nimic nu sunt
sunt ca Scott fără Zelda
dincoace de Paradis
sau chiar mai rău:
sunt ca Voltaire singur
cu Dumnezeu.

a șaptea poezie pentru acea necunoscută

eu las tot timpul dinspre noapte să curgă
doar fiindcă aș putea să te întâlnesc
întâmplător
zilele sunt o succesiune inutilă
trăiesc singur ca un Dumnezeu
bolnav
mă uit în ochii secundelor
și secundele nu se îmblânzesc
prind pești morți
toți de aur
și nu le spun ce îmi doresc
iar când în sfârșit ne vedem
tu îmi impuți că sunt trist
iar eu tac
mă lepăd de Satana
și mă spăl pe mâini
învăț cuvinte noi
pentru tine
într-o zi o să ți le și spun
vom vorbi doar noi cu ele
și așa vom muri.

a opta poezie pentru acea necunoscută

alteori la apus
priveam soarele murind
lumina lui devenea
tot mai palidă
& asta era întocmai ca dragostea
oamenilor
mă înspăimânta
îmi plăcea
începuse un alt anotimp
tu treceai întotdeauna
deodată
la alt anotimp
iar în noaptea aceea
când ai făcut toamnă
am coborât
toate cele șase mari etaje
în fugă
furia îmi venea în urmă
am străbătut un cartier
și încă un cartier
și încă un cartier
eu
furia
mașinile de clasă medie
luminau Bucureștiul
cu farurile lor
pe cer nu era nicio stea
&
n-am mai putut
mi-am sprijinit spatele de un copac
probabil un tei
mi-am aprins iar ultima țigară
ca orice condamnat
&
am fumat-o în tăcere
furia nu se stingea
atunci
am văzut primul deceniu
apoi pe al doilea
și tot așa
urma să mai trăiesc
încă patruzeci și doi de ani
și toți în zadar
era clar
părăsindu-mă aveai să-mi lași
totuși
radiografia plămânilor tăi
ca în clasici
era clar
urma să călătoresc în provincie
de trei ori pe săptămână
sa fiu co-proprietar al unei
mici afaceri de familie
cu succes relativ
să scriu patru cărți de nuvele
în care toate personajele vor fi murind
dar n-am acceptat
&
la sfârșit

pretutindeni erau nori
ca și cum Dumnezeu
ar fi existat
și ar fi azvârlit peste cer
cu cerneală
timpul stătuse
de jur-împrejur
copii nenăscuți
râdeau de mine
uite-l
uite-l
uite-l
pe marele măscărici al iubirii!

a noua poezie pentru acea necunoscută

îmi spui că sunt înțelept
dar eu nu sunt înțelept iubito
eu am nimic
doar patul meu pe care îl iau cu mine
cu care umblu
eu am fost lepros și nu m-am vindecat
dar am înfăptuit această minune:
m-am târât până la treizeci de ani
în acest Interbelic al vieții
știi tu ce înseamnă treizeci de ani
la om?
te-am rugat să citești Biblia
mai ales Vechiul
dar nu vrei
îmi spui că te sperie
că-ți face rău
așa e omul!
te combat
dar tu nu mă crezi
despre mine află iubito
că nu sunt bine
și mai află iubito
că însuși Hristos n-a fost Învățător
decât la sfârșit
pentru o vreme
nu foarte lungă
încă trei ani iubito
mai dă-mi acești trei ani
vreau să-mi refac colecția de timbre

să tot strâng monezi fără nicio valoare
și fluturi morți
să mă dedublez mai bine ca însuși Pessoa
și mama mea uite moare
și nu pot să o înduplec nici
cu exemplul Fecioarei Maria
care nu s-a sinucis
cum se cădea
acolo lângă cruce
în Vinerea Mare
eu nu sunt martir iubito
eu nu voi merge la război
și nici măcar la revoluție
pe baricadă
eu scriu poezii minore
pentru îndrăgostiți și nebuni
e totuna
eu îi dau dreptate lui Maiakovski
nici eu nu voi inventa trandafirul
nici pentru mine nu există alt drum
eu am citit toate ziarele
și toate cărțile din vremea aceasta
eu sunt un trădător
te-am trădat pentru o violonistă
care și-a făcut devreme cancerul
și îmi cânta așa
cheală și goală
în unele zile
îndeosebi la amiază
eu mi-am cunoscut contemporanii
i-am privit
și i-am gasit inutili
când nu caraghioși
eu am râs de ei
și am strâns curcubeie și amurguri
eu am tramvaiele mele cu un singur sens
dar nu pot să ți le arăt
mi-am ascuțit bine cuvintele
le-am ridicat ca pe săbii -
așteptând ca de ele să mor
la toate acestea mă gândesc iubito
chiar acum înainte să derapez
desigur din culpă
dintr-o greșeală foarte omenească
spre camionul care mă așteaptă
pe Drumul Național 1 A
încă trei ani
încă o mie de nopți
încă o mie de zile.

a zecea poezie pentru acea necunoscută

nu mai e nimic aici
sunt o casă părăsită
bântuită de stafii
nu peste mult
am să cer ajutor specializat
voi urma ședințe de terapie
cu psihologi scumpi
ca un manager de multinațională
o să mă așez pe canapea
și sigur vor găsi ceva
ceva!
în trecutul meu
poate în copilărie
care să explice de ce n-a mai rămas
nimic aici
mă vor pune să povestesc tot
tot
tot
și eu voi înșira amintiri
una lângă alta lângă alta lângă alta
până la un sfârșit previzibil
n-am să le spun nimic despre buzele tale
pe marginea unei căni cu ceai
despre cum arătai tu când
te-am văzut ultima oară
printr-un geam de taxi
când pe bulevard se turau motoarele
și începea apocalipsa
&
fiecare se crede un Auster sau un Roth
fiecare se crede un Babel sau un Platonov
fiecare se crede ieșit din manta
și nu e
uneori mă uit peste știri vechi
astăzi am aflat că primul rol al Monicăi Belluci
a fost în anul 1992
o scurtă apariție în filmul “Dracula”
mă ajută
e ca și cum aș putea
să-mi rup lanțurile
în care m-am născut
&
dacă aș putea alege
aș alege să fiu un bărbat comun
obsedat de pizdă
de box
de motoare
de politică
și de alcool
e deja noapte
&
nici n-am apucat să-ți spun
de ce te iubesc.

a unsprezecea poezie pentru acea necunoscută

și la sfârșit o să vină o basculantă
care să strângă toată mizeria
asta din mine
să o pună în câteva cuvinte
ești degetele mele care scriu
acum
ești tastatura mea Chicony
made in China
ești degetele mele
care scriu degeaba *te iubesc*
degeaba
fără niciun destinatar
mâine vor intra pe blogul meu
alți oameni care caută
futaiuri pe net
e marți
21.15 p.m.
înainte de sfârșitul lumii
you're now offline.

a douăsprezecea poezie pentru acea necunoscută

vreau să faci dragoste cu mine
cum ar face o prostituată
care chiar m-ar iubi
peste un timp o să fugim
din povestea asta urbană
o să ne cumpărăm
o casă mică la malul mării
dimineața vom privi răsăritul
eu voi fuma o țigară mai tare
și tu o să mă cerți
Volodea îmi spune
că Poppers îți relaxează toți mușchii
ăsta e un drog pe care îl iau
doar homosexualii sau așa
îl dau dracului pe Volodea
eu mă gândesc la casa noastră mică
cum o să fumez mult
și tu o să mă cerți
apoi o să scriu ceva frumos
despre lumea în care mi-ar plăcea să trăiesc
lumea văzută prin ochii îndrăgostiților
știi – aș vrea să văd toți oamenii
așa cum îi văd cei care îi iubesc
o să vorbim mult în fiecare noapte
despre cum vom salva noi lumea
și când țipi la mine că mă urăști
să te privesc urât
ca un nebun
să-mi spui *ce te uiți așa la mine?*

vreau să te sărut
în timp ce plângi
și mă lovești
cu pumnii peste umeri
și-mi spui să plec
să plec să plec să plec
nu mai vrei să mă vezi
să mă duc dracului
dracului să mă duc!
vreau să fiu secundele acelea
în care capul unui bărbat mort
se rostogolește spre masă
lângă paharul gol
a murit
va spune atunci barmanul
a murit vor murmura atunci oamenii
a murit
a murit
a murit
și nu va fi niciun doctor acolo
ca în *Ivanov*
când se sfârșește
și Cehov
la birou țin poza ta pe desktop
oamenii care trec pe aici
îmi spun că ești foarte frumoasă
mă întreabă cine ești
și nu știu ce să le spun
unii nu mă întreabă nimic
mă bat doar pe umăr
ca și cum aș fi un tip norocos
vreau să fiu durerile tale menstruale
nervii tăi de dimineață
înainte de prima cafea
oja ta fardurile și miile tale de creme
cu nume pe care nu știu să le pronunț
cărțile din facultate pe care
le ții acum într-o cutie mare
pe balcon
vreau să fiu spaimele tale
cu riduri și sâni lăsați
vreau să fiu un colier într-o vitrină
să treci pe lângă mine
și să strigi *uite ce drăguț!*
vreau să fiu o haină de blană
pe care să nu ți-o permiți
vreau să fiu iubirile tale vechi
la care te gândești melancolică
și închid ochii și pentru o secundă
e
ca și cum m-ai iubi
ca și cum lumea ar putea
să fie mai bună
și viața ar avea sens
apoi secunda se termină.

a treisprezecea poezie pentru acea necunoscută

altădată nu pot să dorm
mi se strânge stomacul
de furie și deznădejde
când mă duc la cinema
plec întotdeauna ultimul din sală
mă uit la cutiile alea goale de cola
abandonate pe scaune
ca văduvele unui război
pe care de mult nu-l mai înțeleg
zilnic tastez numele tău
de fiecare dată când programe ciudate
îmi cer să pun o parolă
aleg numele tău
ca nu cumva să uit
de parcă aș putea
am citit ceva într-o carte frumoasă
povestea un prizioner
ieșit dintr-un lagăr:
am plecat
dar sufletul meu a rămas acolo
ca o rufă agățată în sârma ghimpată
sunt un veteran
care merge zilnic pe un front
de mult închis
tastez numele tău
deschid un document
doar ca să scriu ceva
ce nu vei citi niciodată
salvez documentul
îl închid.

a paisprezecea poezie pentru acea necunoscută

era pe vremea când
mă așteptai
ca în visele scriitorului ceh
– cu ochii
deschiși
în caz că o să
vin –
zâmbeai ca
un cerșetor orb
când simte
în palme
un ban cald
așteptarea e o sumă de lacrimi
de la atâta așteptare
privirea ta se
colorase
în roșu
ca pachetele de
Marlboro.

a cincisprezecea poezie pentru acea necunoscută

apoi
a venit
revoluția
și a fost bine
mi-au umplut
buzunarele
cu bomboane
care zornăiau
ca un pumn
de mărunțiș
mai târziu
când m-am
îndrăgostit
număram treptele
mereu fără soț
din toate
blocurile cu patru etaje
le număram ca să mă iubească
și nu m-a iubit
toate Daciile
plecau de la stop
înainte să fac
zece pași
și toate
femeile
erau triste
au trecut niște ani
la sfârșit poate să fie oricine
am să iau aerul

decis
al domnilor din
filmele americane
ne vom săruta
ca vampirii
în zori vom mânca
bomboane
roșii ca rujul
și Exilul
va fi bun.

a șaisprezecea poezie pentru acea necunoscută

& câteodată îmi zic
poate n-ar fi rău să îmbătrânesc
să fiu înțelept
să înțeleg femeile
pe care nu le-am înțeles niciodată
să iert toți bărbații care le-au strâns în brațe
să devin pisălog
în tăcere
cu cicatricile mele cusute ostentativ
să-mi duc prin viață și moarte toți prietenii
până la sfârșit
& în toate cărțile bune scrie
că viața nu moartea e infinită
și orașele astea oricât de murdare
ascund oameni curați
nimic nu va mai fi ca ieri
niciodată
& toate cuvintele
sună exact la fel.

a șaptesprezecea poezie pentru acea necunoscută

anumite femei te răsucesc în aer
cum fac șefii de trib
cu sulițele lor lungi și ucigătoare
înainte de atac
îți cuceresc gândurile
respirația
pun stăpânire pe visele tale
ca sultanii din cărțile lui Kadare
dacă ai noroc
ați putea mirosi împreună flori
ați putea face dragoste
ați putea vedea norii de sus în jos
v-ați putea suporta unul pe altul
cu răbdarea lui iov
anumitor femei
cu forța războaielor nucleare
e inutil să li te opui
e încă devreme
i-am privit șase ore fruntea
de pe brațul meu drept
acum privesc niște boschetari care dorm
cu capul spre cer
cu mâinile pe lângă corpurile lor
nespălate
aliniați ca animale de câmp abia împușcate
iarba se colorează în galben de la primele raze
e dimineața din care știu că deja am ajuns
acolo de unde încep poveștile să fie frumoase
afară niște străini dorm
ca animalele de câmp abia împușcate.

a optsprezecea poezie pentru acea necunoscută

tu ai fuste lungi
ușor șifonate
cum se poartă vara asta
tu ai fuste scurte
&
picioare atât de
atât de frumoase
tu știi cuvinte
tăiate elegant
ca niște panglici
cuvinte frumoase
pe care n-o să mi le mai spui
niciodată
venea o furtună mare
te sărutam & furtuna se făcea
groaznică
și omora oameni pe
Calea Floreasca
tu poți să privești prin mine
ca și cum n-aș fi fost
ca acum cinci minute
să minți & să suferi
cu același chip imobil
galben-taxi
e atât de limpede
n-am să iubesc
niciodată o femeie
care nu știe să aprindă o țigară
după ce facem sex
e atât de ciudat
încât pot să nu scriu
nimic despre tine
ca și cum n-ai fi fost.

a nouăsprezecea poezie pentru acea necunoscută

o aud cum doarme
cu coastele tatuate pe coastele mele
și mă gândesc la oameni
oamenii care trec iar și iar
la nesfârșit
prin același destin
mă gândesc la aerul rece
dinspre aparatul de aer condiționat
la secundarul care se face verde fosforescent
când e întuneric
sunt patru ore
de când
i-am spus
că îi iubesc gleznele
fiindcă privesc numai în jos
și ea a râs
când încă scriam poezie am visat
trei nopți la rând
niște gene negre
lungi
rimelate
care acopereau toate gleznele
femeilor lumii
ca un giulgiu
ca o noapte
o aud cum doarme
și nu știu cu ce să umplu
timpul dintre bătăile inimii ei
aștept să se facă dimineață
am să pun atunci cuvintele
cu grijă
în ordinea cuvenită
și îi voi spune adevărul
și numai adevărul.

a douăzecea poezie pentru acea necunoscută

&

mai e însă și muzica aceasta
a unor tineri care
evocă oasele lui Dinu Lipatti
am cunoscut cândva un bătrân
care fusese prieten cu Dinu Lipatti
a murit la nouăzeci și șase de ani
și moartea lui m-a lăsat singur

&

tatăl meu mort
se plimbă prin casă
trece din camera lui
înspre bucătărie
se retrage în baie
apoi dispare iar în camera lui
unde se încuie cu cheia
târziu în noapte
eu ascult de dincoace de ușă
dacă inima sa mai bate

&

eu aș vrea să îl urăsc
dar nu îl urăsc
fiindcă știu că nu e fericit

&

așa am învățat de la
fratele meu
Albert Camus
nouă ani s-au scurs
cu el încuindu-se în camera
dinspre stradă
vestea oficială a morții sale
mi-a parvenit într-o zi de vineri
eram singur la birou
eram singur în fabrica de conținut
eram singur în fața aparatului
care ne dă cafea
pentru un leu și cincizeci de bani
și nici măcar n-am oftat

&

cu trei versuri înainte de sfârșit
tânărul solist cântând despre
oasele lui Dinu Lipatti
anunță că a mers în centru
și a vândut aproape tot ce deținea.

a doua parte

prima singurătate

aveam treișpe ani
un început de gastrită
cinci cicatrici pe mâna stângă
o pereche nouă de adidași
marca Diadora
&
o coafură aproape afro
deși nu știam ce înseamnă asta
ea era frumoasă în geaca ei mov
ea era cea mai frumoasă fată
dintre toate fetele din toate clasele
singurei școli generale din oraș
și toate fetele aveau geci mov cu glugă
ploua
& drumurile erau pline de noroi
noroiul era negru
ca fețele de mineri
mâna mea alunecă printre degetele ei
sunt iarăși acolo
aud cum degetele mele se lovesc de taste
nu-mi place muzica degetelor mele
aud sunetul ăsta ascuțit
îmi inundă urechea
dar am iar treișpe ani
și o tonă de viitor
ea îmi povestește cum a fumat prima țigară
pe terasa unui bloc de zece etaje
din cartierul Militari
eu tac și nu știu de ce simt în gură

un gust de nisip
eu n-am ce să-i povestesc
eu nici măcar nu știu unde e cartierul ăsta
sunt convins că e la capătul lumii
o întreb dacă știe să facă rotocoale de fum
ca Winnetou când fuma *pipa păcii*
nu știe
râde mereuși ochii ei mici
de asiatică
strălucesc
&
nu știam pe ce drum să mergem
și o luam pe toate drumurile orașului
și treceam prin aceleași locuri
și eu pășeam ca și cum aș fi fost cineva important
un luptător din gherila spaniolă
sau cine știe ce mare sfânt indian
treceam prin aceleași locuri
și ne spuneam alte lucruri
credeam că toată viața va curge așa
ca ploaia
că o să îmbătrânească
cu palma stângă în palma mea dreaptă
mă învăța cum să ne ținem de mâini
ca să nu ne certăm
erau atâtea feluri de a ne ține de mână
și eu nu știam
ne-am plimbat așa șapte ore
de la treila zece
eu aș fi vrut să o sărut
dar nu știam să sărut
ea știa
dar avea principii
eram uzi & palmele ni se uniseră
ca inimile siamezilor
ea se zgâriase pe braț
sângele se uscase
făcuse coajă
era târziu
întârziase
am plecat spre casa ei mică
la fel ca toate casele din orașul cu o singură școală
ea rămâne acolo
am inima plină
sunt un călugăr care îl simte pe Dumnezeu
adidașii mei marca Diadora s-au rupt
șosetele sunt ude
mama mă ceartă
îmi zice că am să fac pneumonie
sau meningită
într-o altă viață
am stat patru ore
pe o ploaie ca în vremea lui Noe
așteptând cao altă fatăsă apară
dar n-am făcut niciodată
nicio pneumonie
nicio meningită
șapte ani mai târziu
în fața casei ei mici
am sărutat-o prima oară

era o femeie frumoasă
fumez
fac rotocoale mari ca Winnetou
când fuma *pipa păcii*
de mult nu mai plouă
de mult nu mai am treișpe ani
de mult nu-l mai simt pe Dumnezeu
apoi s-a întâmplat viața
apoi s-a întâmplat viața.

a doua singurătate

privesc de patru ore tavanul
văd o mare scenă de bal
ca în romanele lui Lev Nikolaevici Tolstoi
tu porți o rochie lungă
mi se pare complicată
cu mii de volănașe
văd domni înalți
cavaleri
care vin și-ți sărută mâna
mâna ta era înmănușată
la început
în dantelă albă
scena se repetă și se repetă și se repetă
și tu ești din ce în ce mai bătrână
și domni înalți
cavaleri
vin și-ți sărută mâna
demult dezgolită
și privirea mi se agață
de săbiile lor lungi
care le curg pe lângă pantalonii drepți
cu dungi roșii
îmi trec mâna dreaptă peste obrazul stâng
și firele din barba asta neglijentă
de cinci zile
mă înțeapă
și mă prăbușesc pe spate
închid ochii
îmi strâng degetele unele într-altele

până când simt sângele traversându-mi venele
ca o avalanșă
deschid ochii
doi tineri se sărută
pe un pod verde din Amsterdam
și tu nu-i vezi.

a treia singurătate

am visat că am trăit o iarnă în Chișinău
înainte de revoluție
am visat că însuși Pavel
aducea încă o sticlă de votcă
eu râdeam de accentul lui Oleg
și-l vedeam pe Pavel de departe
printre copacii ăia înghețați
era atât de frig
și copacii tremurau de frigul acela
și noi știam că drumul lui
e întotdeauna mai lung
și că sticla va ajunge goală
Pașa făcea mereu drumul ăsta
drumul mereu mai lung
&
ne aducea sticle goale
eu râdeam de accentul lui Oleg
care-mi zicea *gândești așa de frumos*
așa zicea și râdea ca un om beat
ca un om fericit
ca un om liber
eu habar n-aveam că pe tatăl lui Pașa l-au săltat
și l-au dus în Siberia
unde i-au zdrobit țeasta
&
că el scrie în continuu din ziua în care
niște ani mai târziu
l-au înmormântat
el scrie și face drumul tot mai lung

și sticlele sunt tot mai goale
Pavel pleca după încă o sticlă
și atunci eu i-am zis lui Oleg
că o să iau cu mine iarna din Chișinău
și o să fac din ea o poezie foarte tristă
și eram tineri și eram beți
și uram sfârșiturile fericite
îi uram pe americani
le dădeam muie americanilor
și filmelor lor de căcat
în care alcoolicii se vindecă miraculos
în clinici private
& Oleg îmi zicea
gândești așa de frumos
am visat toate acestea
demult
demult
înainte să te întâlnesc
înainte să te iubesc
și nu știu nici cum să îți spun
că Pavel nu s-a mai întors niciodată.

a patra singurătate

uneori când se teme că pe Natalia
o vor iubi doar bărbați cu bani mulți-mulți
Serghei scoate din buzunare bancnotele mototolite
toți leii lui cu chipul lui Ștefan cel Mare și Sfânt
și își zice că nu sunt toate chiar la locul lor
pe lumea asta
Serghei e paznic de noapte
el pleacă la muncă târziu
când toate luminile s-au stins
și merge ghebos pe drum
cu capul strâns în gulerul gecii
ca într-o carapace
Serghei nu bagă de seamă
că luminile s-au stins
pentru că el scrie sonete
adică nu le scrie
le gândește așa în minte
până la serviciu
acolo într-un sertar de la biroul
care a fost cândva un stejar bătran
ține *Carnetul*
Serghei scrie tot
toate sonetele de pe drum
le scrie cu litere mici
în grafie latină
am băut votcă împreună
și i-am spus că n-am iubit
decât femei străine
apoi s-a încheiat timpul nostru

și eu am plecat dincolo de graniță
și plecând i-am strâns lui Serghei
mâna sa de paznic de noapte
mâna cu care îi scrie sonete Nataliei
o femeie care nici nu știe
că el există
o femeie ca toate celelalte.

a cincea singurătate (feat. Cristian)

de fiecare dată când mă gândesc la Ana
vreau să mă sinucid stupid
târându-mă de-a bușilea de la etajul zece
până la parter
până pe trotuar
să mă restartez
ca un calculator bătrân și obosit
să scot un huruit scurt și să intru
încet
întâi în ms-dos și apoi în windows
intru la tine Ana ca să redeschid toate ferestrele
ferestre deschise dinspre mahalaua Teilor spre Brașov
dacă-ți vine să crezi
sunt ani în care am muncit de m-am căcat pe mine
am fumat și am băut la fel
am luat șuturi în cur și m-au bătut ca la Securitate
am fugit pe geam și nu m-am mai oprit
am stat cu telefoane de lemn prin buzunare
am crezut că o să vină Dumnezeu și o să ne ia
ca în cântecele lui Vali Sterian
și Dumnezeu n-a venit
și n-am mai crezut
mi-am pierdut Dacia prin parcări imense
și te-am uitat
acum mi-am amintit de tine
darnu mai știu unde ești tu
nici cum îți strălucesc ochii
când se stinge lumina în cartierele
de la cealaltă margine a Bucureștiului

nici ce culoare ai tu
pe 23 octombrie 2005
am vrut să o chem în Lăptăria lui Enache
să o mint că e ziua mea
și să stăm împreună până la sfârșit
în fața a două cești cu ceai cald
aveam fix două sute de mii de lei vechi
două mere în buzunarele gecii
și un desen naiv făcut cu pixul
pe un șervețel alb
sub o casă cu horn și cei doi copaci în grădină
silabisisem A-N-A
deasupra casei pluteau norii și fumul
venea iarna
și parcă toată viața asta a noastră
a fost ca un vis urât
din care ne-am trezit plângând
ceva a lipsit
n-am fost cu tine
Ana
la nicio lăptărie
nicio ceainărie
nicio brasserie-cofetărie-produse-de-panificație
dar îți mai spun ceva Ana
mie toată iarna mi-a mirosit șifonerul a mere
dar te-am iubit Ana
te-am iubit ca un câine bătut
de cerșetori
ca un câine fără stăpân
ca un câine vagabond
care trăiește singur
sub poduri.

a șasea singurătate

acum când am ascultat
un bătrân colonel vorbind trei ore
pe o bancă într-un parc din sectorul 2
despre cum au murit camarazii lui
degeaba
pentru țară
și știu cât de aiurea sună toate astea
atunci țara era mama
nu pentru că așa zicea propaganda
nu
țara era mama
pentru că ei
toți
se împușcau
pentru femeile rămase acasă
acum când mă întreb
de ce trebuie să moară oamenii
în spitale cu nume frumoase
ca Elias
acum când e pace
și suntsingur ca
un clovn trist într-o barcă
pe mare
în furtună
ca în arta asta modernă
singur ca toți clovnii triști
în toate bărcile
pe toate mările
în toate furtunile
singur ca un Dodge într-o parcare
din Michigan
care a fost mai demult
un mare teatru
singur ca un Dodge argintiu
lângă o fostă garderobă
acum când mă simt
ca un soldat în tranșee
care se gândește la moarte
și la dragoste
și la mama
acum e bine
e bine
e bine
e bine
cum e dimineața când
soarele abia a răsărit și
nu e încă nimeni pe străzi.

a șaptea singurătate

poezia o să cheme după ea și poetul
așa mă amăgeam
pe când îmi înfigeai iarăși cuțitul în inimă
era unul dintre cuțitele acelea vechi
pe care de mult le știam pe de rost
ți-am imputat crima asta convențională
incendiază-mi arterele!
ți-am cerut
distruge-mi toate amintirile cunoscute!
hai
fii perversă
ca însuși bunul Dumnezeu
curaj
ia-mi ia-mi timpul trecut!
ți-am căzut în genunchi
m-ai ridicat și m-ai așezat
pe marginea patului tău
ca pe un semn de întrebare
mai târziu am adormit împreună
și am călătorit mult
unul prin visele celuilalt
fără să ne întâlnim
uneori între noi e o pace
privim împreună aceiași pixeli
până obosești
suferi de miopie și alte boli ale ochilor
uneori îmi îngădui
să îți pun eu picăturile de seară
și atunci ochii tăi te părăsesc
și se uită la noi
ochii tăi văd cum
eu nu mai am identitate
ochii tăi îmi condamnă ficțiunile
ochii tăi au puteri oculte
și nu le folosesc
ochii tăi sunt complicii mei
ochii tăi știu că am descoperit
lipsa de sens a existenței omului
pe pământ
și mă iartă.

a opta singurătate

eram pe faleză
în Havana
când am înțeles că trebuie
să iau avionul înapoi
să mă întorc pe Aleea Zorilor
de unde am greșit
ca toți muritorii
plecând
acolo pe Malecón
era vară și vechile fiare americane
rulau agale înspre centru
și era ca și cum cerul se adăpostise
sub o altă cupolă
în buzunarul blugilor păstram
un bilet de ieșire din leprozerie
pe care Grișa leprosul
mi-l lăsase ca să îl dau la ziar
și eu nu l-am dat
eram singur pe faleză
în Havana
și îmi regretam copilăria
m-am gândit că aș vrea să pot picta
i-aș face un portret în sepia pisoiului
poetei Nora Iuga
am auzit că e un cotoi bătrân
care nu mai are decât un dinte
sau doi
eram singur pe faleză
în Havana
și aș fi vrut o iubită care să mă asculte
când cânt la pian
deși eu nu știu să cânt la pian
eram singur pe faleză
în Havana
și se învârteau în mine
clovni și curve
și adolescenți emo
și rockeri obsedați de Nirvana
și drogați
și aurolaci bătrâni
și copii morți
și femei urâte
și tinere în fuste mini.

a noua singurătate

dacă nu ai fi peste câteva mari și acele oceane
ți-aș spune cum am privit eu azi Universitatea din București
între niște raze mizerabile de soare
pe balustrada balconului erau doisprezece porumbei negri
și un porumbel alb
tu ești ca un porumbel alb Diana
&
deja de cinci zile merg pe străzi abandonate
punând pașii în ritmuri de *gothic*
patru oameni mici îmi spun în urechi
că există o parte din viața mea
înghețată în timp
și când o să te întorci din America
o să fie din nou prea târziu
Diana
tu ești vocea din off
care îmi împarte deciziile
în bine și în rău
iar eu un actor
care nu ascultă niciodată
seara aș vrea să adorm
cum adoarme femeia din supermarket
care pune etichete pe pungile cu banane
femeia din supermarket trebuie să adoarmă ușor
obosită
femeia din supermarket trebuie să adoarmă
ca un miner
camera mea arată ca o cameră de bărbat singur
care nu socializează
noaptea trecută mi s-au arătat doi copii gemeni
în două coșciuge identice
plimbate pe un bulevard
de o armată de tineri
care râdeau în hohote
viața mea a ajuns să semene
cu un film de David Lynch
și poate te-aș fi iubit
așa cum își iubesc
toți clovnii măștile care-i fac triști
te-aș fi iubit absurd
ca o mină antipersonal
care a obosit să ucidă
știi Diana
Dumnezeu nu există
pentru că nu merită să existe
&
când închid ochii mă văd ras în cap
într-o pușcărie din China lui Mao
sau chiar mai rău
Diana
n-o să te mint
eu n-o să merg niciodată nici în Park Avenue
nici pe Tyson Street
America e frumoasă
îmi scrii
și mesajul tău
rămâne pentru totdeauna
în cutia mea poștală electronică
vreau să mor Diana

vreau să mor ca un toboșar bătrân și drogat
care-și vinde bacteria pentru hero
gen
America e frumoasă
căcat.

a zecea singurătate

soarele refuza pe-atunci
să mai apună
și în lumina asta de Petersburg
eu trecusem dincolo
eram ca un personaj secundar
din Dogville
care a picat la montaj
lumea era doar un decor
și eu mergeam din Liège
în Viena și din Viena în Minsk
și din Minsk în Beijing
și din Beijing în Budapesta
și din Budapesta în Madrid
și din Madrid în Catania
și din Catania în Salonic
și din Salonic în Lima
și nu mă opream
nici în Londra
nici în Roma
nici în Paris
tumora de lângă cotul drept
îmi creștea în fiecare an cu 0.8 milimetri
transaminazele îl îngrijorau pe medicul de familie
învățasem să ies din tristețe ca dintr-o prăpastie
și îmblânzeam finalurile
ca un tânăr
da am fost tânăr
și am dansat tango
și am vândut bilete RATB

pe când existau bilete RATB
eu am fost funcționarul crematoriului din Vitan
care întreba zâmbind rezervat familia incineratului
cu cenușa ce ar vrea să facă?
da am fost tânăr
și am dărâmat temple
și am ridicat baricade
&
te luam cu mine pe toate continentele
îți spuneam *uite așa e lumea asta*
să nu-i crezi să nu-i crezi să nu-i crezi
oamenii nu sunt îngeri pe sub blănile de animale
m-am rugat la Zidul Plângerii
și acolo unde a fost Zidul Berlinului
am intrat în agenții imobiliare
și am făcut un credit bancar
dar ca ei tot n-am ajuns
nu
ca ei
n-am ajuns
în mine a crescut apoi o cale ferată
și am călătorit până la capătul liniei
unde nu era niciun peron.

ultima singurătate

am fost și eu blocul acela comunist
blocul C scara 2
privind resemnat
tăcerea copiilor noi
am fost și eu blocul acela comunist
tot mai bătrân tot mai orb
pe când nimeni nu mai juca fotbal
și Aleea Zorilor pustiise
am fost cardiolog
și am fost ambasador
și aproape am fabricat
o iubire
și am fost artist ambulant
am fost o literă din
Raftul cu ultimele suflări
am fost ultimul gând al
Aglajei Veteranyi
moartea m-a invitat la dans
și am dansat și eu cu moartea
Iisus mi-a dat și mie camionul acela
și când m-am întors acasă
totul trecuse.

primul epilog

pe Cremenița
la numărul 6
în fiecare zi
în fiecare noapte
erau zile îndurabile
erau nopți fără insomnii
în Europa era pace
pe Cremenița
la numărul 6
taximetriștii îmi zâmbeau complice
cum – și dumneavoastră iubiți?
aveți grijă domnule
aveți mai multă grijă
pe bancheta din spate
călătorește un poet minor
&
niciodată n-am fost mai fericit
taxiul ocolea întotdeauna
drumul spre Cremenița
la numărul 6
era tot mai lung
îl lăsam să ocolească
știam că vei fi acolo
îmi era de-ajuns asta
eram nevinovați
trăiam pe atunci ca viței lui Fellini
numai și numai visând
apoi s-a întâmplat viața
cum v-am mai spus

și nimeni n-a mai visat niciodată
nimic.

epilog II

cea mai frumoasă poezie din lume
n-a fost scrisă niciodată
cea mai frumoasă poezie din lume
e când ai iubit o femeie
care locuia la etajul al șaselea
și în toate lifturile în care călătorești
apeși pe butonul pe care scrie 6
fără să te gândești
și apoi urci
și apoi cobori
trepte.

epilog III

pe Cremenița
la numărul 6
la parter e un chioșc mic
o prăvălie de țigări
și alte mărunțișuri
te așezi lângă chioșcul mic
și privești fiecare fereastră
dincolo de ferestre oamenii se prefac
în continuare
că trăiesc
acesta e un bloc-dormitor
dintr-un cartier-dormitor
oamenii iau liftul
oamenii intră în casele lor
ca într-o gară
oamenii nu mai știu să iubească
oamenii sunt nefericiți
oamenii își alungă amintirile
așa cum alungi o muscă
ca și cum o muscă ar putea
să îți intre în inimă
și acolo să doară
puțin
în toamna aceasta
se poartă indiferența
în toamna aceasta
se poartă cinismul
pe Cremenița
la numărul 6
acolo e un bloc
la parter e un chioșc mic
o prăvălie de țigări
și alte mărunțișuri.

epilog IV

pe Cremenița
la numărul 6
mai repede
mai repede
mai repede
acolo era raiul
din care m-au izgonit în cotidian
dar eu am ucis toți șerpii
mi-am lăsat barba să-mi crească
mi-am purtat vesta peste umeri
mi-am dus anii ca pe saci plini de cuvinte
veniți
veniți
veniți
luați din cuvintele mele
le-am împărțit leproșilor
le-am împărțit curvelor
le-am împărțit refugiaților
le-am împărțit clovnilor
de la circ
pe Cremenița
la numărul 6
am citit poezii de Eugen Cioclea
și am mâncat nuci
și am fost fericit
și toamna aceea nu s-a sfârșit niciodată.

epilog V

eu am fost bărbatul cu un cuțit în mână
care nu visase niciodată urât
eu am fost bărbatul care trăia numai înspre zori
dar au trecut câteva milenii de atunci
pe Cremenița
la numărul 6
locuiește acum o bătrână
cu un singur plămân
cu o singură pisică
și niciun nufăr
trec uneori pe acolo
tăcând
e mult prea târziu doamnă
e mult prea târziu
noi n-avem nicio amintire în comun
știți doamnă aș vrea să vă spun
mă gândesc zilnic la moarte
cine va fi ultimul om pe care-l voi vedea
tânărul de la aprozar
femeia grasă de la masa de vizavi
o adolescentă lăsându-se sărutată
băiatul și pompa lui de benzină
un pensionar pe peron la stația Muncii
un actor în plin monolog
o actriță cu coc
un chelner
un pescar
o iubită
un orb

un cal
poate
cine va fi doamnă ultimul om
aș vrea să vă invit la dans
am putea să ne mărturisim
să vorbim despre moarte
întocmai ca doi poeți
știți câți poeți au crezut că
fără ei soarele nu mai răsare?
am putea să îmbătrânim
să fim dezgustători – să fim avari
să ne mărim marja de profit
să exploatăm oameni
așa cum se face
am putea dimpotrivă
să fim acele unui ceas care stă
noi doi în cadran
și în rest – niciun timp
am putea să scriem versuri
să așezăm cuvintele frumoase
în propoziții scurte pline de mister
am putea să ne luăm un pitic de grădină
și să râdem de el
ar fi atâtea posibilități
dacă n-ar exista Dumnezeu
și eu voi muri încărcat cu regrete
la Florența n-am iubit nicio femeie
n-am provocat pe nimeni la duel
n-am purtat haine la modă
nu știu să cânt la muzicuță
nici la oboi
nici la liră
și e mult prea târziu
doamnă – e mult prea târziu
totul din nou a trecut.

epilog VI

am trecut unul pe lângă altul prin mulțime
umerii ni s-au atins – ne grăbeam
am mers mai departe fără să privim înapoi
apoi eu am urcat pe o corabie
am plecat la Helsinki pentru comerț
am plecat în marele Santiago pentru un congres
am văzut o tânără care locuia într-o flacără
am văzut o actriță lăsând în coșciugul unei alte actrițe
un roman scurt de Kurt Vonnegut
am văzut o orfană tatuându-și pe antebraț litera p
de la popândău – Popândău era numele ei
ți-am scris cărți poștale și nu le-am expediat niciodată
noi n-am privit înapoi
desigur tu m-ai uitat și nu mai știi cum s-a întâmplat
totul era bine în partea noastră de lume
femeile nici măcar nu mai avortau
tinerii mergeau la serviciu cu badge-ul de gât
coborau din metrou la scara Pipera
traversau Bulevadul Dimitrie Pompeiu
deschideau uși și luau lifturi
se așezau la birourile lor și viața trecea
am plecat în Honolulu căutând o prințesă care nu mai trăia
și tu n-ai aflat niciodată – noi n-am privit înapoi.

epilog VII

am umbat mai apoi cu o altă armă în buzunarul de la piept
căutând un om care să îmi dea un motiv să îl ucid
toți alergau maratoane – toți salvau copiii
și bătrânii și balenele și stârpeau foametea
din Africa
&
eu eram mizerabilul
nu mâncam sănătos
eu eram mizerabilul
și îmi lăsam trupul
pradă vârstei biologice
trecusem deja de treizeci
nimic bun nu urma
muream și era bine
&
cu trupul meu în ruină
eram din nou singur ca pe o stradă secundară
în prima mea sâmbătă la Tel Aviv
am tras jaluzelele
&
am continuat
să dorm până la capătul liniei
exact așa cum v-am spus.

ultimul epilog (post-Jivago)

tu erai sau nu erai Lara Antipova
coboram din tramvai
făceam stop cardiac
inima mea era de hârtie!
alergând după tine
mă prăbușeam pe caldarâm murind
și toți trecătorii se opreau să constate decesul
doar tu – care erai sau nu erai Lara Antipova –
nu te-ai oprit niciodată.